

Προς όλους τους γονείς (15521)

Το ακόλουθο κείμενο είναι αφιερωμένο στους γονείς, καθώς και στους εφήβους που μέσα από τις σκέψεις μου, ίσως, δουν τον εαυτό τους...

Αγαπητέ αναγνώστη-γονέα,

Πέρασαν τα χρόνια. Στον καθρέφτη δεν αντικρίζεις πλέον έναν ατίθασο και αντιδραστικό έφηβο, αλλά ένα ώριμο άτομο. Η φρεσκάδα και η νιότη ξεθώριασαν, η αγνότητα και η ελπίδα δεν λάμπουν πλέον στα μάτια σου, η σοβαρότητα κάλυψε το χαμόγελό σου και τα όνειρα χάθηκαν με το πέρασμα των χρόνων. Δίπλα σου, όμως, στέκεται ακόμα ο έφηβος που ήσουν. Καθώς τον κοιτάς, θυμάσαι τα πιο όμορφα χρόνια της ζωής σου, την εφηβεία σου. Στα μάτια του αντικρίζεις τα όνειρα που είχες, το πάθος για ζωή. Τη θέληση να αλλάξεις τον κόσμο, θυμάσαι; Αυτός ο έφηβος δεν είσαι εσύ, είναι το παιδί σου. Και μόλις το συνειδητοποιείς, δεν βλέπεις παρά ένα ανώριμο και ατίθασο παιδί με ανάρμοστη συμπεριφορά και έλλειψη σεβασμού. Το κατηγορείς για αμάθεια, για αδιαφορία, κριτικάροντας συνεχώς κάθε λέξη και κίνησή του. Ξεχνάς τον παλιό σου εαυτό και βυθίζεσαι ξανά στον κόσμο της ευθύνης και της "ωριμότητας". Αυτό λοιπόν, είναι το λάθος σου.

Εφηβεία είναι η πιο μυστηριώδης, όμορφη αλλά και δύσκολη περίοδος της ζωής μας. Μια περίοδος ξεχωριστή, η οποία ξεχειλίζει από συναίσθημα, πάθος και τεράστια θέληση για ζωή. Μια περίοδος στην οποία τα όνειρα και οι ελπίδες ακτινοβολούν στα μάτια κάθε εφήβου, νικώντας την απαισιοδοξία και την αβεβαιότητα των ημερών μας. Ασυγκράτητα αισθήματα, ο αυθορμητισμός και ο παρορμητισμός έρχονται συνεχώς σε σύγκρουση με τον καθωσπρεπισμό και την προκατάληψη των μεγάλων, δημιουργώντας ένα χάσμα μεταξύ μας. Μια ρωγμή που γίνεται όλο και βαθύτερη με καθημερινούς "σεισμούς" από συγκρούσεις και καυγάδες. Καταλήγουμε, λοιπόν, στο να χωριζόμαστε σε δύο στρατόπεδα, κάνοντας το σπίτι μας ένα λεκτικό πεδίο μάχης, αντί να δημιουργήσουμε μια πανίσχυρη συμμαχία και μαζί να αντιμετωπίσουμε κάθε δυσκολία και κάθε εμπόδιο που θα συναντήσουμε κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μας. Η απάντησή σου στο αιώνιο "γιατί;" που μας βασανίζει είναι άδικη, γεμάτη προκατάληψη και συνεχείς κατηγορίες, που μοιάζει σαν να προσπαθείς να καταδικάσεις τον αιώνιο εχθρό σου: "Οι σύγχρονοι νέοι είναι ανεύθυνοι. Καταργούν κάθε αξία, δεν με σέβονται, αντιμιλούν. Αυτά δεν είναι παιδιά, αυτά είναι ο ορισμός της αντίδρασης. Ανικανοποίητα πλάσματα που ζουν στα σύννεφα, χωρίς να ξέρουν καν τι τους γίνεται. Σαν πούπουλα στον άνεμο, παρασύρονται διαρκώς. Βγαίνουν στους δρόμους, φωνάζουν, επαναστατούν, είναι συνεχώς ανήσυχoi. Ούτε αλυσίδες δεν τους συγκρατούν, το μυαλό τους φεύγει, ταξιδεύει ενώ το σώμα τους βρίσκεται εδώ. Είναι απλά ανώριμα παιδιά. Αυτό είναι, παιδιά. Και δεν πρέπει να τους εμπιστευόμαστε." Είτε το φωνάζεις, είτε το σκεφτείς, αυτή είναι η απάντησή σου. Κι εμείς το καταλαβαίνουμε, είμαστε πιο

ευφυείς από εσένα και το ξέρεις. Αλλά δεν παραδέχεσαι τίποτα κι έτσι προκαλείς την συνεχή αντίδρασή μας.

Και οι δικές σου ευθύνες; Γονείς και εκπαιδευτικούς σας έχουμε δίπλα μας κάθε μέρα. Είμαστε δίπλα σας κι εσείς μας βλέπετε απέναντί σας. Δεν σας νιώθουμε κοντά μας, δεν μας προσεγγίζετε. Αυτό το κάνετε λάθος. Απομακρύνεστε και μας απομακρύνετε. Και όσον αφορά τα δικά σας λάθη; Δεν τα βλέπετε διότι πλέον ζείτε σε αυτά και αναγκάζετε κι εμάς να ζούμε, παραδίδοντας μας έναν κόσμο στον οποίο κυριαρχεί η αδικία, ο εγωισμός και η απάτη. Έναν κόσμο που του λείπει το συναίσθημα, η ειλικρίνεια. Μας μαθαίνετε να ζούμε σε αυτόν, να ζούμε στην υποκρισία. Να μη συγχωρούμε, όπως δε συγχωρείτε κι εσείς τα λάθη μας. Να γεμίζουμε ενοχές, να νιώθουμε λυπημένοι. Να χάνουμε τις ελπίδες, να εξαφανίζουμε τα πολύχρωμα όνειρά μας, ρίχνοντας πάνω τους ασπρόμαυρη μπογιά που ταιριάζει στη διάθεσή σας. Οι συμβουλές σας έγιναν κήρυγμα και η απογοήτευσή μας θυμός, τον οποίο δε μπορούμε να συγκρατήσουμε μέσα μας και τον εκφράζουμε καθημερινά.

Αυτό που λείπει ανάμεσά μας είναι μια γέφυρα. Η γέφυρα της εμπιστοσύνης, του αλληλοσεβασμού, της κατανόησης. Μπορούμε να τη χτίσουμε μαζί. Όσο λοιπόν εμείς αναγνωρίζουμε τις ευθύνες σας και όσα κάνατε για εμάς τόσα χρόνια, την ακραία μας συμπεριφορά, τη διαφορετική φύση και τον διαφορετικό τρόπο που μεγαλώσατε και μεγαλώνουμε, αναλογιστείτε κι εσείς τις ευθύνες σας. Είμαστε πρόθυμοι να συμμετάσχουμε ενεργά στη δημιουργία της γέφυρας, πάντα με χαμόγελο και αγάπη. Κι εσύ θες, αγαπητέ γονέα, το ξέρω. Μ' αγαπάς όσο σ' αγαπώ, μπορεί και λίγο παραπάνω. Νοιάζεσαι, πολεμάς για το καλό μου, δίνεις μάχη για την ανατροφή μου και το αναγνωρίζω. Το μόνο που χρειάζομαι είναι κατανόηση, να κάτσεις λίγο δίπλα μου και κοιτώντας με στα μάτια, να ακούσεις τι έχω να σου πω. Να με αφήσεις να εκφράσω τα συναισθήματά μου, την άποψή μου, να με ρωτήσεις τα νέα μου, να μου πεις ένα αστείο. Και μετά θα σε ακούσω εγώ. Πες μου τα προβλήματά σου, μπορεί να μην είμαι σε θέση να σε βοηθήσω, αλλά σίγουρα ξέρω να δείχνω αγάπη και συμπόνια με μόνο μια αγκαλιά. Αγκάλιασέ με, είμαι παιδί σου, σε νοιάζομαι, σε αγαπώ.

Εσύ λοιπόν, αγαπητέ γονέα, που διαβάζεις αυτές εδώ τις σκέψεις, άπλωσε το χέρι σου και πιάσε το χέρι του παιδιού σου. Χαμογέλασέ του και μετά παρ' το μια σφιχτή αγκαλιά. Αυτό έχει ανάγκη. Αυτό έχουμε ανάγκη. Και θα δεις πως οι διάφορες θα γίνουν ομοιότητες. Παραμέρισε τα αρνητικά, πες του πόσο σπουδαίο και μοναδικό είναι και ύστερα δώσ' του ένα στοργικό φιλί, υπενθυμίζοντας του την απέραντη αγάπη σου. Και θα στο ανταποδώσει. Θα το εκτιμήσει και θα στο δείξει υπενθυμίζοντάς σου το καθημερινά.

Το παιδί σου.